

РЕШЕНИЕ

№ 1088

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 27.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **9953** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба с вх. № 33593/05.10.2021 г. по описа на АССГ на И. Г. П. чрез адв. А. С. с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 24, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-004682/11.08.2021 г., издадена от полицейски инспектор при СДВР-ОПП, с която на лицето е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“, като са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна и издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, както и в несъответствие с целта на закона. Моли се тя да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в ОПП-СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 08.08.2021 г., около 15.51 часа в [населено място] по [улица]от [улица]към [улица]и срещу № 30 била извършена полицейска проверка на Г. Б. П.. На лицето е

съставен АУАН серия ГА № 466571/08.08.2021 г. за нарушение по чл. 150а от ЗДвП и чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. При проверката лицето не е представило СУМПС.

В АУАН е посочено, че управляваното от П. МПС е лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. Г. П..

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-004682/11.08.2021 г. от полицейски инспектор при СДВР-ОПП, с която на И. Г. П. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“, като са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели [рег.номер на МПС] .

По делото са представени като доказателства: АУАН серия ГА № 466571/08.08.2021 г.; талон за изследване № 087821; протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози; Протокол от химически изследване №5241/11.08.2021 г.; Наказателно постановление № 21-4332-016875/17.08.2021 г.; заповеди за компетентност на издателя на процесната заповед за налагане на ПАМ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 812з-1524/09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи е определил да осъществяват контрол по ЗДвП главна дирекция „Национална полиция“, главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/16.02.2018 г. на директора на СДВР са определени да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП държавни служители от ОПП-СДВР. Съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаване на акта. Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че оспорената заповед е немотивирана. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, чия собственост е лекия автомобил.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати процесуални нарушения.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В процесния случай се касае за собственик на лек автомобил И. Г. П., който е предоставил автомобила на лице, за което в АУАН се твърди, че не представя СУМПС, тъй като е лишен от него.

Съставеният акт за административно нарушение от компетентните органи, има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

В акта за установяване на административно нарушение е посочено, че водачът виновно е нарушил чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, като е управлявал МПС, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред.

Така формулираното в заповедта основание за налагане на ПАМ, а именно че водачът не представя СУМПС, тъй като е лишен от него, не е измежду изброените в разпоредбата на чл.171 т.2а б“а“ от ЗДвП. Посоченото в оспорения акт основание не може автоматично да бъде приравнено на основанията, предвидени в разпоредбата на

чл.171 т.2а б“а“ от ЗДвП, а именно „не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред“.

Съгласно чл. 81, ал. 1 ЗАНН, наказателното постановление или решението на съда, с което е постановено временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, се изпълнява от органите, които признава това право и контролира упражняването му. Редът за издаване и отнемане на СУМПС е регламентиран в Наредба № 1-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета па водачите и тяхната дисциплина (обн.. ДВ бр. 97/15.10.2002 г.), в чиито чл. 20 е предвидено, че отнемане на СУМПС се извършва въз основа на влезли в сила НП, решения или присъди, с които е наложено наказание "лишаване от право да се управлява МПС" или наложена принудителна административна мярка за временно отнемане на СУМПС. Аналогично е предписанието на чл. 190 ЗДвП , съгласно което след влизането в сила на НП, с което се налага наказание на водач или собственик на МПС, препис от него се предоставя на съответното структурно звено на МВР, където се водят на отчет водачът и МПС, а иззетите в този случай свидетелства за управление се изпращат на съответната служба на МВР за съхранение и отчет. Наказанието "лишаване от право да се управлява моторно превозно средство" тече от датата на изземването на свидетелството за управление, по аргумент от чл. 190, ал.2 от ЗДвП. В случая, към датата на издаване на процесната заповед не е налице влязло в сила наказателно постановление по отношение на водача на лекия автомобил – Г. Б. П.. По делото е представено Наказателно постановление № 21-4332-016875/17.08.2021 г., но същото е издадено на 17.08.2021 г., т. е след датата на издаване на процесната ЗППАМ – 11.08.2021 г. Съдът приема, че към момента на издаване на ЗППАМ не е налице влязло в сила наказателно постановление, решение или присъда, с която е наложено наказание "лишаване от право да се управлява МПС" или наложена принудителна административна мярка за временно отнемане на СУМПС, поради което не може да се направи обоснован извод, че към тази дата П. е бил лишен от право да управлява МПС по съдебен или по административен ред.

С оглед изложеното, съдът приема, че е оборена презумтивната доказателствена сила на АУАН, относно обстоятелството, че Г. П. е управлявал МПС, след като е бил лишен от това право по съдебен или административен ред.

Приложената ПАМ се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена, тъй като не са били налице всички кумулативно изискуеми предпоставки за налагане на ПАМ, съобразно нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП в изложения по –горе смисъл.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски. Видно от представения по делото списък на разноските, от процесуалния му представител адв. С. е направено искане да бъде определено адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. В представения по делото списък на разноските е заявено, че процесуалното представителност е осъществено на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Член 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата предвижда, че в случаите по, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът

определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. За да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за осъществена правна помощ по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата, то в пълномощното следва да бъде изрично посочено, че правната помощ се предоставя по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата, както и трябва да бъде посочено едно от основанията, изброени в т. 1-3 от същата разпоредба. В конкретния случай, в пълномощното не е посочено, че правната помощ се предоставя на основание чл.38 от ЗА, както и едновременно с това, не е посочено и конкретното основание на която е предоставена правната помощ / визирани в т.1-3 на чл.38 от ЗА/. Това не е сторено от процесуалния представител на жалбоподателя и в проведеното съдебно заседание.

Доколкото правната защита и съдействие се предоставя от адвоката, съобразно подписаното от страната пълномощно, съгласно чл. 25, ал. 1 от Закона за адвокатурата, съдът приема, че предоставянето на правна защита по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата в настоящото производство не е доказано, поради което не са налице основанията за прилагане на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата и присъждане в полза на процесуалния представител на жалбоподателя на адвокатско възнаграждение по този ред.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Г. П. чрез адв. А. С. с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 24, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-004682/11.08.2021 г., издадена от полицейски инспектор при СДВР-ОПП, с която на лицето е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“, като са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели [рег.номер на МПС] .

ОТХВЪРЛЯ искането на адв. С. за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: